

Клифърд Саймък

Галактическа хроника

Току-що бях приключил рубриката с ежедневната градска хроника и както винаги се сърдех на себе си. В редакцията бе пълно с младоци, които спокойно можеха да вършат тази работа. Дори и машинописките да се бяха заели с нея, читателите пак нямаше да усетят разликата. Никой не чете тази хроника, освен може би общинските съветници, пък и за тях не съм сигурен.

Когато Бил Лепката ми възложи да се занимавам с градската хроника за още една година, протестирах енергично. Казах му следното: „Лепко, с това нещо се занимавам вече три или четири години, сега го пиша със затворени очи. Трябва да влееш малко млада кръв в това занимание. Дай възможност на някои от тези хлапетии да го съживят. Аз вече напълно съм се изчерпал“.

Възражението ми не постигна нищо. В концепцията на Лепката името ми бе изписано срещу градската хроника, а той никога не сменяше концепциите си.

Много пъти се опитвах да науча откъде му е дошъл прякорът. Бях чул различни версии относно произхода му, но не им вярвах. Сигурно се бе сдобил с него единствено поради на стойката, която заемаше на бара.

Тъкмо бях приключил градската хроника и се чудех как да си убия времето, когато се появи Джо Ан. Чувствавах я като сродна душа, тъй като и на нея ѝ бяха натресли отвратителни рубрики. Навярно се опознахме добре благодарение на това, че ѝ съчувствах, съжалявах я и ѝ позволявах да плаче на работо ми. Разбира се, сега и двамата си въобразяваме, че сме влюбени и дори говорим как ще се оженим след като най-сетне получа мечтаната длъжност на кореспондент в чужбина.

– Здравей, хлапе – казах ѝ.

– Марк, знаеш ли каква задача ми измисли за днес Лепката?

Опитах се да отгатна.

– Сигурно най-сетне е изкопал отнякъде някой еднорък майстор на тапети и иска да напишеш очерк за него.

– По-лошо е – изстена тя. – Изпраща ме да взема интервю от някаква стара дама, която днес празнува стотния си рожден ден.

– Може пък и да те почерпи с парче торта.

– Не виждам как може да се шегуваш с такива неща. Тази работа ми се вижда малко зловеща.

Точно в този миг ме извика Лепката. И така, взех листовете с градската хроника и отидох при него.

Бил Лепката е потънал до лактите в хартии. Телефонът звъни, но

той не му обръща внимание. Изглежда, че още от сутринта се е настроил на по-работна вълна от обичайната.

– Нали си спомняш за старата госпожа Клейборн?

– Разбира се. Тази, която почина. Нали аз ѝ писах некролога преди десетина дни.

– Искам да отидеш в къщата ѝ и да се послушаш.

– За какво? Нали не се е върнала от оня свят?

– Не, но там стават някакви странни неща. Имам сведения, че някой може и да е поускорил пътуването ѝ натам.

– Май се увличаш. В последно време си гледал по телевизията повече трилъри, отколкото трябва.

– Научих го от достоверен източник – каза и се зае отново с работата си.

Взех си шапката, излязох и реших, че няма защо да се вълнувам. Нали заплатата ми си вървеше.

И все пак, някои от безсмислените разследвания, които Лепката възлагаше не само на мен, но и на останалите колеги от редакцията, вече бяха започнали да ми омръзват. Понякога водеха до резултат. По-често – не. Когато се случваше второто, Лепката проявяваше лошия си навик да търси вината за това в човека, на който бе възложил задачата, а не в себе си. „Достоверният му източник“ навярно бе някой бърбив случаен познат от последния бар, който бе почел с парите си.

Старата госпожа Клейборн бе една от последните издънки на знатните родове, някога населявали къщите по булевард „Дъглас“. Сетен представител на една отдавна разпиляла се фамилия, тя бе починала в една голяма самотна къща в компанията само на неколцина слуги и медицинската сестра, която се грижеше за нея; без близки родственици, които да я утешат в последния ѝ час.

Не вярвах във възможността някой да е извлякъл изгода от смъртта ѝ, като я ускори със свръхдоза лекарство или по някакъв друг начин. Дори и това да бе вярно, едва ли щеше да бъде възможно да се докаже, а такива неща не се разгласяват, преди да имаш всичко черно на бяло.

Отидох в дома на булевард „Дъглас“. Излъчваше тишина и очарование, обграден от дървета с есенна окраска.

Един стар градинар прибираше опадалите листа с гребло, но не ме забеляза, когато се появих на алеята, водеща към дома. Той бе възрастен човек с бавни движения, който мърмореше нещо под носа си, и по-късно разбрах, че недочува.

Отидох до главния вход, позвъних и зачаках, чудейки се какво да

кажа, когато вляза. Невъзможно бе да обясня искрено защо съм дошъл, щеше да се наложи да увъртам.

На вратата се появи прислужница.

– Добро утро, госпожо – рекох ѝ. – Аз съм от вестник „Трибюн“. Може ли да вляза да поговорим?

Дори и не си направи труда да ми отговори. Погледна ме за миг и хлопна вратата. Трябваше да предположа, че ще се получи така.

Обърнах се, слязох по стъпалата и тръгнах по тревната площ към градинаря. Забеляза ме едва, когато стигнах до него. Щом ме видя, лицето му светна, остави греблото и седна на количката. Предположих, че се е зарадвал, задето намери повод да си почине.

– Здравсти – казах.

– Денят си го бива – отвърна.

– Прав сте.

– Говорете малко по-високо, че нищичко не чувам рече.

– Жалко за госпожа Клейборн.

– Да, да. Наблизо ли живеете? Не си спомням да съм ви виждал.

Кимнах утвърдително. Не го излъгах кой знае колко. Живеех на трийсетина километра оттук.

– Тя бе приятна стара дама – каза градинарят. – Работя тук почти от петдесет години. Бог се смили над нея, като я прибра.

– Предполагам, че сте прав.

– Краят ѝ бе много мъчителен – поясни.

Старецът седеше на есенното слънце, поклащайки глава, и успях да чуя как мислите му се връщат петдесет години назад. Сигурен съм, че за миг бе забравил за моето присъствие.

– Сестрата каза нещо странно – каза старецът, като говореше по-скоро на себе си, отколкото на мен. – Нищо чудно и да си го е въобрази-ла. Била е уморена, нали ме разбирате?

– Чух нещо такова – окуражих го аз.

– Сестрата я оставила сама само за минута и се кълне, че когато се върнала в стаята имало нещо. Измъкнало се през прозореца, когато влязла. Било твърде тъмно, за да успее да го разгледа както трябва. Казах ѝ, че си е въобразила. И все пак, в света стават странни неща. Неща, които не познаваме.

– Нали нейната стая е онази ей там? – посочих неопределено към дома. – Спомням си, че преди години...

Старецът изцъка с език, уловил ме в грешка.

– Нейната стая е в ъгъла, ей тази там... Бавно се изправи и отново

взе в ръце греблото.

– Радвам се, че си поговорихме – казах. – Виждам, че имате много хубави цветя. Може ли да ги разгледам?

– Ами разгледай ги. И без това до седмица сланата ще им види сметката.

Започнах да се разхождам из двора, като се ненавиждах за това, което правех. Уж оглеждах цветята, но всъщност се стремях да се доближа до ъгъла на къщата, който ми бе посочил.

Под прозореца на стаята имаше леха с жалки на вид петунии. Приведох се и си дадох вид, че се възхищавам от тях, но всъщност търсех следи от някой, скочил от прозореца.

Не вярвах да намеря такива следи, но ги имаше.

На едно място с рохкава пръст, незакрито от петуниите, имаше отпечатък на крак. Е, може и да не бе на човешки крак, но определено бе отпечатък. Приличаше на следа от патица, само че ако се съдеше по размерите му, тя трябваше да е едра колкото голямо куче.

Все още приведен, продължих да се вглеждам в следата и усетих как по гърба ми ползват тръпки. Изправих се и си тръгнах, като с големи усилия си наложих да вървя бавно, макар и тялото ми да ме призоваваше да бягам.

След като излязох от двора наистина побягнах.

Веднага потърсих телефон и открих един в аптеката на ъгъла. Набрах номера едва след като възстанових нормалното си дишане.

– Е, и какво откри? – изрева Лепката.

– Не знам – казах. – Може би нищо. Кой е бил лекарят на госпожа Клейборн?

Лепката ми съобщи името и му поисках и името на медицинската сестра. Той ме попита откъде по дяволите би могъл да знае и затворих слушалката.

Отидох при доктора и той ме отпрати.

През останалата част от деня издирвах сестрата. Когато най-сетне я открих, и тя ме изгони. Всичката работа, която бях свършил през деня, не доведе до нищо.

Прибрах се в редакцията късно следобед. Бил Лепката ме подхвана още от вратата.

– Кажете какво откри?

– Нищо – отговорих. Нямахме никакъв смисъл да му разказвам за следата под прозореца. До този момент вече бях започнал да се съмнявам дали не ми се беше привидяла, всичко изглеждаше толкова

невероятно.

– Имаш ли представа какви размери може да достигне една патица?
– попитах го.

Той изръмжа нещо и се върна към заниманията си.

Погледнах към списъка със задачите за следващия ден; видях, че пак ми бе възложена градската хроника и „Обади се в университета на д-р Томас – магнетизъм“.

– Какво означава означава? – попитах. – Каква е тази история с магнетизма?

– Човекът се занимава от години с магнетизъм – отвърна Лепката. – Разбрах, че скоро щял да разгласи нещо голямо. Чух го от достоверен източник.

Отново достоверен източник. Новата задача ми се видя не по-надеждна от предишните.

Освен това не обичам да интервюирам учени. Най-често това са мнителни хора, които гледат отвисоко на журналистите. Шансът един журналист да има по-големи доходи от техните е десет към едно, като при това той си върши работата, без да вдига голяма шумотевица.

Видях, че Джо Ан се гласи да си тръгва за къщи, така че отидох при нея и я попитах как върви работата.

– Имам чувството, че става нещо странно, Марк. – Ако ме почерпиш едно питие, ще ти го обясня.

Отидохме до ъгъла и седнахме в едно отдалечено сепаре.

При нас дойде Джо и започна да се оплаква от бизнеса, което бе не-обичайно за него.

– Ако не бяхте вие, момчетата и момичетата от вестника, да съм се прибрал у дома, както вече са се прибрали всичките ми клиенти. Щом не ги виждам тук, няма как да не са си у дома. Можете ли да си представите нещо по-гадно от това след работа направо да се прибереш в къщи?

Отговорихме, че не можем да си представим. В знак на благодарност за проявеното разбиране той забърса масата с кърпа, нещо, което не бе правил никога преди.

Донесе напитките и Джо Ан започна да ми разказва за старата дама и за стотния ѝ рожден ден.

– Беше ужасно. Седеше си жената в люлеещия се стол в пустата дневна, люлееше се напред-назад бавно и спокойно, както го правят възрастните жени. Поздрави ме, усмихна ми се мило и ме представи на приятелите си.

– Много хубаво – казах. – Имаше ли много хора?

– Там е работата, че в стаята нямаше жив човек. Щях да се задавя с питието си.

– Но нали каза, че те представила...

– Представи ме на празните кресла.

– Боже мой!

– Всичките бяха покойници – каза.

– Ако обичаш, сега ми обясни...

– Тя каза „Госпожице Еванс, искам да ви представя моята стара приятелка госпожа Смит. Живее на нашата улица. Още си спомням деня, в който се засели в нашия квартал. Това беше през 1933 година и времената бяха трудни, повярвайте ми“. Сетне продължи да бърбори, както си бърборят старите жени, а аз стоя там, гледам празното кресло и се чудя какво да правя. И Марк, не знам дали постъпих правилно или не, но казах „Добър ден, госпожо Смит, приятно ми е да се запозная с вас“. И знаеш ли какво се случи тогава?

– Откъде да знам? Кажи.

– Старата дама каза съвършено спокойно, сякаш ставаше дума за нещо напълно естествено „Знаете ли, госпожице Еванс, госпожа Смит почина преди три години. Нали е много мило от нейна страна, че се отби да ме види?“

– Правила си е майтап с теб. Някои от тези дъртаци понякога много нахитряват.

– Не вярвам да се е шегувала с мен. Представи ме на още шест или седем души, все покойници.

– Добре, тя е мислела, че са там, и й е било приятно. Нали това е важното?

– Беше наистина ужасно – отвърна Джо Ан. Изпихме още по едно, за да разсеем ужаса.

Джо все още не се бе изприказвал.

– Виждали ли сте подобно нещо? Можеш да гърмиш тук с топ, без да нараниш никого. По това време хората обикновено изпълваха целия бар и даже смятаха, че ще е скучно, ако някой не се сдърпа с някого. Е, иначе знаете, че заведението е порядъчно.

– Така е, Джо – казах. – Седни да изпиеш нещо с нас.

– По начало не би трябвало да го правя. Един барман не бива да пие, когато е на работа, но се чувствам толкова зле, че ще приема показната ви.

Отиде при бара, взе оттам бутилка и чаша и изпихме още по няколко.

Той обясни, че заведението, разположено на къше, винаги се радвало на много клиенти. Никога не оставало празно, като най-големи приливи от хора имало по пладне и привечер. Но от шест седмици насам бизнесът започнал да запада и в момента оборотът бил близо до нулата.

– Из целия град е същото – каза. – Къде малко по-добре, къде по-зле. Моята кръчма е една от най-пострадалите. Не знам какво им става на хората.

Отговорихме, че и ние не знаем. Оставих пари за напитките и избягахме.

На улицата попитах Джо Ан дали иска да вечеряме заедно, но тя отговори, че тази вечер се събирала с партньорите си по бридж. Закарах я у тях и се прибрах у дома.

В редакцията често се шегуват с мен, че живея далеч от града, но на мен това ми е приятно. Наемът за къщичката ми не е голям и при всяко положение тя е за предпочитане пред две стаи в треторазряден хотел, единственото, което можех да си позволя, ако живеех в града.

След като вечерях с бифтек и пържени картофи, отидох на кея, взех лодката и загребях навътре в езерото. Известно време погледах светещите прозорци на заобикалящите ме къщи и се насладих на звуците, които никога не се чуват през деня – плуването на видрите, тихите кръсъци на патиците и случайните плясъци на риби, скачащи над повърхността.

Времето стана хладно и след малко, когато започнах да греба отново към кея, мислех, че преди началото на зимата предстоеше да свърша доста неща. Преди всичко трябваше да насмоля и боядисам лодката. На самата къщичка една боя също нямаше да навреди, стига да ми остане време за това. На два прозореца трябваше да се сменят стъклата, а всички останали се нуждаеха от маджун. Трябваше да се сменят и някои от тухлите на комина, пострадал от буря, и да се уплътни входната врата.

Почетох известно време и след това си легнах. Непосредствено преди да заспя, се сетих за двете дами, едната щастлива, а другата – покойница.

На следващата сутрин първо се заех с градската хроника. След това взех енциклопедия от библиотеката и почетох малко за магнетизма. Реших, че трябва да понауча едно-друго за него, преди да се срещна с университетския вълшебник.

Предварителната подготовка не беше необходима. Доктор Томас се

оказа приятен и непосредствен човек. Разговаряхме дълго, разказа ми доста неща за магнетизма, а когато разбра, че живея до езерото, си поговорихме и за риболов. После се оказа, че имаме и общи познати, така че разговорът протече чудесно.

Само дето нямаше какво да ми каже за магнетизма.

– След година или две може би ще има какво да споделя, не сега. Когато това стане, веднага ще ви се обадя.

Естествено, подобни приказки бях чувал и преди, така че се опитах да изтръгна от него едно по-сериозно обещание.

– Обещавам ви, че ще научите за това пръв, преди всички останали.

Задоволих се с това. Не можеше да очаквам от човека да завери обещанието си пред нотариус.

Реших да си тръгвам, но забелязах, че докторът иска да ми каже още нещо. Останах. Приятно е да видиш човек, който иска да сподели нещо с теб.

– Мисля, че ще имам какво да разкажа – рече той разтревожено, сякаш се боеше да не би да се усъмни в собствените си думи. – Занимавам се с изследвания на магнетизма от години. Той е едно от тези явления, за които все още не знаем много. Едно време не сме знаели нищо за електричеството, а и сега не го разбираме напълно. Все пак, вече го познаваме достатъчно, за да го използваме. Може би след време същото ще се получи с магнетизма, стига да успеем да открием основата на теорията за него.

Спря за миг и ме погледна в упор.

– Когато бяхте малък, вярвахте ли в добри духове? Помните ли ги – малките помощници на хората. Ако сте им симпатичен, правят всичко за вас, и единственото, което очакват в замяна на помощта си, е купичка мляко, оставена пред вратата.

Въпросът ме завари напълно неподготвен и предполагам, че това ми е проличало.

Казах му, че като малък съм чел доста приказки за тях и че предполагам, че до определена възраст съм вярвал в съществуването им. Въпреки това не можех да се закълна, че вярвам и сега.

– Ако не бях скептик – каза той, – щях да предположа, че в тази лаборатория има добри духове. Някой или нещо – сортира записките ми. Преди няколко дни ги бях оставил на бюрото, затиснати с тежест. На следващата сутрин бяха разпилени, а част от тях бяха на пода.

Предположих, че това може да е работа на чистачката.

– Тук ролята на чистачка я изпълнявам аз – усмихна се той.

Реших, че е приключил и се зачудих защо ли ми говори за записки и духове. Тъкмо понечих да взема шапката си, когато той ми разказа края на тази история.

– Под тежестта бях останали два листа с мои бележки – каза. – При това единият бе внимателно сгънат. Тъкмо щях да ги прибера при останалите, за да ги подреда по-късно, когато неволно прочетох това, което бях записал върху тях.

Докторът си пое дъх.

– Става дума за два раздела от записките ми, между които навярно нямаше да направя никаква връзка. Понякога се вглеждаме толкова втрещено в нещо, че не можем да го видим. И ето какво се получи – по една случайност двата листа се оказаха заедно, отделени от другите. Връзката между въпросите, разработени в тях, ми разкри възможност, за която иначе може би никога нямаше да се сетя. Започнах изследвания в тази насока и вярвам, че оттам може да излезе нещо.

– Когато излезе... – започнах.

– Вие ще научите пръв – каза ми.

Взех си шапката и си тръгнах.

По пътя към редакцията през цялото време си мислех за добри духове.

Току-що се бях прибрал в редакцията с нагласата за един-два часа разтоварване, когато нашият издател, старият Дж. Х., направи едно от нередовните си поклоннически посещения на добра воля при нас. Той е надут празноглавец без грам искреност в себе си. Знае, че това ни е известно, и ние знаем, че знае, че ни е известно. Но въпреки това той, както и ние, редовно разиграваме до горчивия й край малката комедия за добрите взаимоотношения.

Спря до бюрото ми, потупа ме по рамото и прогърмя така, че да се чуе из цялата стая.

– Страхотна работа вършиш с градската хроника, момчето ми!

Чувствах се глупаво, когато се изправих и казах „Благодаря ти, Дж.Х. Много е мило от твоя страна“.

Тъкмо тези думи и се очакваха от мен. Това бе ритуал.

Стисна ме за ръката, положи другата си върху рамото ми, след което силно стисна едновременно и двете. Кълна се, че се просълзи, когато продължи: „Все така си гледай работата, Марк. Няма и за миг да съжаляваш за това. Може да не ни личи винаги, но ние високо ценим добрата работа и лоялността и следим как се развиват нашите хора“.

След това се освободи от мен като от горещ картоф и тръгна да

поздравява останалите.

Седнах на мястото си и реших, че целият ми ден е вече провален. Ако изобщо заслужавах някаква похвала, никак не ми се искаше тя да бъде тъкмо за градската хроника. Тя бе пълна с глупави истории. Това го знаех. Знаеха го и Лепката и всички останали. Никой не ме укоряваше за калпавите репортажи, защото в тази рубрика те не можеха да бъдат други. Но и никой не ме хвалеше за тях.

Освен това имах неприятното чувство, че старият Дж. Х. по някакъв начин бе научил за молбите за назначаване на работа, които бях изпратил в половин дузина вестници, и че с тези любезни думи по свой начин ме предупреждаваше да внимавам в картинката.

Непосредствено преди обяда при мен дойде Стив Джонсън, който освен всичко, с което го товареше Лепката, се занимаваше и с медицинската хроника. Държеше пачка изрезки от вестници в ръката си и бе разтревожен.

– Много ми е неудобно, Марк, но би ли ми направил една услуга?

– Готово, Стив.

– Възложиха ми репортаж за една операция, но няма как да отида в болницата. В същото време трябва да бъде на летището, за да взема едно интервю.

Остави изрезките върху бюрото ми.

– Всичко е описано тук.

След тези думи излетя за интервюто.

Взех изрезките и ги прочетох от начало до край. Историята бе сърцераздирателна.

Едно дребосъче на три години трябваше да бъде подложено на сърдечна операция. Подобни операции бяха извършвани един или два пъти преди и то само в известните болници от източното крайбрежие. При това никога на тригодишен пациент.

С неудоволствие вдигнах слушалката и набрах номера на болницата. Бе ми съвсем ясно какъв отговор ще получа.

Винаги си имаш неприятности, когато се опитваш да получиш някаква информация от болничния персонал. Държат се с теб, сякаш са кристално чисти същества, а ти си малък мръсен помияр, който си вре муцуната там, където не му е работа.

Накрая успях да се свържа с човек, който ми каза, че момчето е добре и операцията е минала успешно.

Свързах се с хирурга, който я бе извършил. Изглежда, че го хванах в добро настроение, тъй като ми даде малко информация, която щеше да

ми свърши работа.

– Поздравявам ви, докторе – казах, и той като ли малко се жегна от тези думи.

– Млади човече – отвърна той, – при подобна операция умението на хирурга е само един от факторите за успеха. Има и множество други фактори, които не са ничия заслуга. Изведнъж гласът му зазвуча уморено и уплашено. – Това, което се случи, бе чудо. Но не ме цитирайте – побърза да добави.

– В никакъв случай – уверих го.

След това се свързах отново с болницата и поговорих с майката на момчето.

Получи се хубав материал. Успяхме да го отпечатаме в следващото издание, където зае четири колони от лявата страна на първа страница. Лепката разреши да се отбележи и името ми.

След обяда отидох до бюрото на Джо Ан. Бе замаяна от напрежението. Лепката ѝ бе хвърлил на бюрото програмата на една църковна конференция и Джо Ан, заета с въстпителния материал, внимателно изброяваше имената на всички оратори и членове на настоятелствата, както и дневния ред. По-неприятно занимание от това не може да има, дори е по-лошо от градската хроника.

Изслушах я със съчувствие и след това я попитах дали ще ѝ останат някакви сили в края на деня.

– Вече се чувствам изцедена – каза.

– Попитах те, защото трябва да измъкна лодката на брега и ми трябва помощ.

– Марк, ако наистина си мислиш, че ще се впрегна като кон, за да тегля някаква лодка...

– Не е необходимо да теглиш. Може би ще се наложи само малко да придържаш. Ще я изтегля с макара, така че да мога по-късно да я боядисам. Трябва ми само някой да я придържа, докато аз я изтеглям.

Все още не бе напълно убедена, така че използвах допълнителна стръв.

– На отиване може да купим няколко рака. Ти си специалист в приготвянето им. аз ще направя сос от сирене „Рокфор“ и ще...

– Добре, но няма да му слагаш чесън – каза.

Обещах да не слагам чесън и тя се съгласи да дойде. Така и не измъкнахме лодката от водата, защото се захем с други неща.

След вечеря запалихме камината и се разположихме пред нея. Тя положи глава на рамото ми и двамата се почувствахме удобно и уютно.

– Хайде да си помечтаем – каза. – Хайде да си представим, че си получил работата, която желаш. Че вече си кореспондент в Лондон и сега се намираме в колиба в Английските тресавища...

– Тресавището едва ли е най-приятното място за живеене – казах.

– Все ще развалиш всичко – оплака се тя. – Да започнем отново. – Получил си назначение на исканата длъжност и...

И пак се върна към тресавищата.

На път за къщи, след като я бях откарал до тях, се замислих дали въобще ще получа тази работа. В момента нещата не изглеждаха розови. Знаех, че мога да се справя с нея. Бях чел много за света и непрестанно следях развитието на международната политика. Знаех добре френски, прилично – немски, а вече се оправях и с испанския. Това бе нещо, за което бях мечтал цял живот – да стана част от известното журналистическо братство, което следеше пулса на света.

На следващия ден се ухап и закъснях за работа. Лепката ме погледна кисело.

– Защо въобще си направи труда да идваш в редакцията? – изръмжа. – За какво идваш тук? През последните два дни ти възложих две задачи и още нищо не си ми показал.

– Защото няма какво да ти показвам – отвърнах му, като едва се удържах да не избухна. – Защото и двете неща се оказаха сапунени мехури.

– Някой ден, когато станеш истински репортер, сам ще си търсиш теми за писане – отвърна във внезапен изблик на гняв. – Точно тук ви е проблемът. Не проявявате никаква инициатива. Само седите и чакате аз да изкопая нещо и да ви възложа задачи. Как не се намери един от вас поне веднъж да ми донесе някакъв материал, който не съм му възложил? Защо ти – отново се обърна към мен – не ме изненадаш поне веднъж?

– Някой ден, мой човек, ще те изненадам – казах му, и се запътих към бюрото си.

Отново се замислих за съдбата на старата госпожа Клейборн, която бе умирала мъчително, за да стигне внезапно до щастливо избавление. Спомних си думите на градинаря и отпечатъка под прозореца. Сетих се и за стогодишната дама, посетена от милите ѝ покойни приятели. И за лекаря с добрите духове в лабораторията. И за момченцето и успешната операция. И ми хрумна идея.

Отидох до архива и разгледах материалите от последните три седмици страница по страница. Извадих си доста бележки и малко се

поуплаших, но накрая си казах, че става дума само за съвпадения.

„Добрите духове се завръщат“ – написах. „Онези малки човечета, които правят всичко за вас и единственото, което очакват в замяна на помощта си, е купичка мляко, оставено пред вратата.“

Тогава не си давах сметка, че използвам почти същите думи, които бе изрекъл физикът.

Не писах нищо за госпожа Клейборн, за старата дама с посетителите, за физика и за малкото оперирано момченце. За тях не можеше да се пише по заобиколен начин, а аз писах точно така.

Изброих някои неща, които бях открил в прегледаните броеве – истории за добър късмет, за малки щастливи случки, важни единствено за хората, които ги бяха преживели например за намирането на вещи, загубени преди месеци или години, за заблудили се кучета, завърнали се у дома. За деца, спечелили конкурси. За хора, които помагат на съседите си. Това бяха малките истории, които печатахме във вестника, за да запълваме някоя и друга дупка.

Бяха много. Според мен, много повече, отколкото изглеждаше правдоподобно. Всичко това се е случило в нашия град през последните три седмици, отбелязах в края на материала.

Накрая реших да добавя един последен ред: „Поставихте ли купичката мляко пред вратата си?“

След като приключих материала, известно време се чудех дали е редно да го предложа за печат. В последна сметка реших, че Лепката напълно заслужава такова нещо, особено след като ми се бе озъбил тази сутрин.

Оставих материала в кошницата с предложения на бюрото му и се заех с градската хроника.

Лепката не каза нищо, ай аз също мълчах. Почувствувах се като ударен с мокър парцал по главата, когато момчето донесе първите броеве от печатницата и видях материала си за духовете върху цели осем колони на първа страница.

Само Джо Ан реагира. Дойде, потупа ме по главата и каза, че се гордее с мен. Един Бог знае защо.

След това Лепката ми възложи друго от обичайните си поръчения – изпрати ме при човек, за когото се говорело, че строил ядрен реактор в задния си двор. Човекът се оказа безобиден добряк, навремето си бил построил вечен двигател, който обаче не се задействувал. След като установих това, изгубих настроение за работа и реших да не се връщам в редакцията, а направо да се прибера у дома.

Успях да импровизирам някаква макара и макар и да не ми бе лесно без чужда помощ, някак си успях да измъкна лодката на брега; След това се качих на колата и отидох до малкото селце на брега на езерото, откъдето купих боя не само за лодката, но и за къщата. Останах доволен от деловитостта, с която подходах към подготовката за зимата.

Когато на следващата сутрин отидох в редакцията, заварих там пълна суматоха. Телефонната централа, прегряла от обаждания през нощта, все още светеше като коледна елха. Една телефонистка бе паднала и всички се опитаха да я свестят.

Лепката имаше зловец блясък в очите, а вратовръзката му бе изкривена. Когато ме видя, решително ме хвана за ръката, отведе ме до бюрото ми и ме бутна в стола.

– Ха сега сядай да работиш! – каза и хвърли цяла папка с бележки пред мен.

– Какво се е случило? – попитах.

– Случили са се добрите ти духове! – изкрещя. – Хиляди хора се обаждат по телефона, все заради добрите духове. Едни са получили помощ от тях, други даже са ги видяли.

– А млякото?

– Какво мляко?

– Ами, млякото, което трябва да им оставят пред вратата.

– Откъде мога да знам? Защо не се обадиш на някой от доставчиците на мляко, за да разбереш?

Точно това и направих и установих, че и доставчиците са се побъркали. Всички шофьори се върнали, за да натоварят още бутилки, тъй като повечето от клиентите им поискали допълнително мляко. И така пред складовете се образуваха опашки от камиони, чакащи реда си. Отгоре на това млякото май нямало да стигне.

Онази сутрин цялата редакция бе заета с добрите духове. Напълнихме вестника с истории за тях. Описахме много случаи, в които бяха помагали на хората. Само че хората разбраха, че са получили такава помощ, едва след като прочетоха моя материал. Дотогава мислели, че просто са имали късмет.

Когато излезе първото издание, си поехме малко дъх, макар и телефоните все още да бяха заети от обаждания. Кълна се, че пишещата ми машина бе загряла.

Вестниците пристигнаха, всеки от нас си взе по един брой, за да го прегледа, и изведнъж от кабинета на Дж. Х. се чу рев. Секунда след това оттам излетя самият Дж. Х. с вестника в ръка. Лицето му бе три пъти

по-червено от пожарникарска кола. Взе разстоянието до Лепката в галоп, хвърли вестника на бюрото и удари с юмрук.

– Ти какво си намислил? – изкрещя. – Я ми обясни! За резил ли си решил да ни правиш?

– Но, Дж. Х., стори ми се, че материалът си го бива, и...

– Добри духове, така ли? – изръмжа Дж. Х.

– Хората и сега продължават да звънят – каза Бил Лепката. – Освен това...

– Достатъчно! – прогърмя гласът на Дж. Х. – Уволнен си!

След това се извърна и впери поглед право в мен.

– Ти започна цялата тази история – каза. – И ти си уволнен.

Станах от стола си и отидох при Лепката.

– Ще се върнем по-късно, за да приберем обезщетението си – казах на Дж. Х.

Той трепна леко, но не отмени решението си.

Лепката взе един пепелник от бюрото си и го пусна на пода. Той се счупи. Бил си изтупа ръцете и каза:

– Хайде, Марк, черпя те едно.

Отидохме до ъгъла, барманът Джо ни донесе бутилка и две чаши и се заехме с работа.

Малко след това в бара започнаха да се отбиват някои от колегите. Изпиваха по чашка или две с нас и след това се връщаха на работа. Това бе техният начин да покажат, че съжаляват за случилото се. Не казваха и дума, но продължиха да се отбиват. През целия следобед не останахме без компания. С Лепката доста се насмукахме.

Поговорихме си за духове и в началото и двамата изразихме скептицизъм. Обяснихме си случилото се най-вече с хорското лековерие. Колкото повече пиехме и разсъждавахме по въпроса, толкова повече започнахме да допускаме, че добри духове може би наистина съществуват. Преди всичко, защото късметът не се появява така, както се бе появил в нашия град преди три седмици. Късметът обикновено е разпилян, пък и не чак толкова голям. А в нашия град бе навестил стотици, ако не и хиляди хора.

Някъде в късния следобед вече бяхме постигнали единодушие, че в тази история с добрите духове май има нещо. Естествено, опитахме се да разберем кои са и защо помагат на хората.

– Знаеш ли какво мисля? – каза Лепката. – Мисля, че са извънземни. Че са дошли от звездите. Че може би именно те пилотират всички тези летящи чинии.

– За какво им е на извънземните да ни помагат? – възразих. – За тях би било естествено да ни наблюдават и да научат всичко възможно за нас. След това биха могли да се опитат да установят контакт. Дори нищо чудно и да поискат да ни помогнат, но такъв случай изглежда логично да помогнат на цялата раса, а не на отделни индивиди.

– Може би са от тези, които обичат постоянно да се бъркат в чуждите работи. Малко ли такива хора има. Психопати, които все искат да помогнат и навсякъде си пъхат носа и не оставят хората на мира.

– Не ми се вярва – възразих. – Ако наистина се опитват да ни помогнат, това вероятно е поради тяхната религия. Също както при старите монаси, които едно време са шетали из Европа. Като добрия самарянин, Армията на спасението...

Лепката не се съгласи.

– Не, това са натрапници – каза. – Може би имат свръхразвита икономика и живеят на планета, където цялата работа се върши от машини и има изобилие от всичко за всички. Възможно е вече да няма с какво да се занимават, а знаеш, че човек трябва винаги да се занимава с нещо, за да чувства необходим.

Някъде към пет часа се появи Джо Ан. Днес ѝ бе свободният ден, така че не бе ходила в редакцията и не знаеше какво се е случило, докато някой от колегите не ѝ се обадил по телефона. Не пожела да изслуша обясненията ми, че в подобни моменти човек трябва да се подкрепи с някое и друго питие. Измъкна ме от кръчмата, натовари ме на собствената ми кола и ме закара у тях. Там ме нахрани и ме накара да изпия няколко чашки черно кафе и някъде към осем вечерта реши, че съм се стегнал достатъчно, за да се прибера сам.

Не се разсърдих. Прибрах се успешно, но със страшно главоболие, а освен това ясно си давах сметка, че съм останал без работа. Най-лошото бе, че щях да бъда запомнен като човекът, измислил историята с добрите духове. Нямах начин информационните агенции да не бяха разпространили новината от едното до другото крайбрежие и по всяка вероятност тя бе излязла на първа страница на повечето вестници. Радио и телевизионните коментатори също нямахме да пропуснат да се присмеят на тази история.

Къщата ми е разположена на малко стръмно хълмче, своеобразна гърбица между езерото и шосето и до самата нея няма път. Налагаше ми се да паркирам колата си до шосето в подножието на хълма и да се придвижвам до къщи пеша.

Закрачих с наведена глава, за да мога да видя пътеката на лунната

светлина и почти бях стигнал до къщата, когато чух звук, който ме накара да вдигна очи.

Именно тогава ги видях.

Около къщата бе издигнато скеле. Четирима от тях трескаво боядисаха стените. Други трима, покатерили се на покрива, поправяха комина. Трети с бързи и ловки движения поставяха маджун на прозорците. Онези, които боядисаха лодката, бяха толкова много, че тя почти не се виждаше.

Стоях застинал, с увиснала от удивление челюст, когато усетих в близост до себе си полъх на въздуха. Бързо се отместих и покрай мен надолу по хълма профучаха с маркуч в ръце дузина от тях. Докато се усетя, те започнаха да мият колата.

Сякаш не ме забелязаха. Или бяха наистина толкова заети, че нямаха време за това, или не намираха за възпитано да обръщаш внимание на някого, когато му помагаш.

Наистина приличаха на добрите духове от илюстрациите на детски книжки, но и се различаваха от тях. В книжките са показани с островърхи шапки, но когато се доближих до един от тях, който съсредоточено слагаше маджун на прозореца, видях, че острият завършек на главата му не е шапка, а кичур косми или пера, така и не успях да разбера точно. Костюмите им бяха с големи лъскави копчета, но останах с впечатлението, че това не са всъщност копчета, а нещо съвсем друго. На илюстрациите обикновено са нарисувани с несъразмерно големи обувки, но в действителност бяха боси.

Работеха здраво и бързо. Не губеха и минута. Не вървяха, а тичаха. И бяха много.

Изведнъж приключиха. Лодката и къщата бяха боядисани. Сред дърветата блестяха едни чисто нови на вид прозорци. Маркучът се оказа изтеглен отново на хълма, грижливо увит и поставен на мястото му.

Видях, че са свършили работата си, опитах се да им благодаря, но те не ми обърнаха никакво внимание. Веднага след това изчезнаха. Отново бях сам, само дете боядисаната къща сияеше на лунната светлина и въздухът миришеше на прясна боя.

Реших, че навярно не съм напълно изтрезнял, независимо от свежия въздух и от многото кафе, което бях изпил при Джо Ан. Ако бях напълно трезвен, може би щях да разбера нещо, да преценя какво трябва да се направи. В тогавашното ми състояние нищо не ми дойде на ум.

Понечих да вляза в къщата. Външната врата се отвори малко трудно – цялата вътрешна изолация бе подменена. Запалих осветлението и

огледах наоколо. Чистотата му бе невероятна. Не се виждаше и прашина, всички метални предмети блестяха. Кухненските съдове бяха измити и поставени по местата им. Дрехите, преди разхвърляни из цялата къща, бяха прибрани. Книгите – подредени на лавиците заедно със списанията, дотогава разпилени къде ли не.

Успях да се наместя в леглото си и се опитах да обмисля случилото се. Не мислих дълго, тъй като ми се стори, че някой ме удари с голям чук по главата и потънах в тъмна бездна, от която ме извади ужасният звън на телефона.

Вдигнах слушалката толкова бързо, колкото ми бе възможно.

– Какво има? – изръмжах сърдито. По подобен начин не бива да се отговаря на телефонно обаждане, но такава ми беше настроението.

Беше Дж. Х.

– Какво става с теб? Защо не си в редакцията? Какво искаш да...

– Почакай малко, Дж. Х. Не си ли спомняш, че вчера ме уволни?

– Недей така, Марк. Нали не ми се сърдиш? Вчера всички бяхме малко възбудени...

– Аз лично не бях възбуден – отговорих.

– Трябва да дойдеш. Един човек иска да разговаря с теб.

– Добре, идвам – казах, и затворих телефона. Никак не бързах. Щом бях толкова нужен на Дж. Х. или на някой друг, можеха да ме почакаат. Включих кафеварката и взех душ. След банята и кафето се почувствувах почти добре.

Тръгнах по пътеката към колата и почти бях прекосил двора, когато видях нещо, което ме вцепени.

Следи по праха. Следи из целия двор. Досуц като тази, която бях видял в цветната леха под прозореца на покойната госпожа Клейборн. Огледах ги внимателно и разбрах, че не греша. Бяха абсолютно същите следи.

Следи от добри духове!

Дълго време останах там, размишлявайки върху видяното. Всичко бе вярно, не бе останало никакво място за съмнения.

Медицинската сестра бе права. През онази нощ в стаята, в която бе починала госпожа Клейборн, е имало нещо. Бог се смилил над нея и я прибрал, бе казал възрастният градинар, изразил мисълта си с непосредствеността, присъща на старите хора. Наистина ставаше дума за акт на милосърдие, тъй като старата дама бе страдала от неизлечима болест.

Добри дела бяха извършени не само при умиращите, но и при живите. Хирургът ми бе казал, че при подобни операции трябвало да се

отчитат много фактори, които не били ничия заслуга. Това бе истинско чудо, бе допълнил той и помоли да не го цитирам.

Не чистачката, а някой или нещо друго бе разпиляло записките на физика и после от няколкостотин страници бе взел и поставил на едно място единствено двете, които пораждали нов смисъл.

Дали това не бяха просто съвпадения? Случайни ли бяха смъртта на старицата и спасяването на едно момченце? Случаен ли бе фактът, че един изследовател бе попаднал на върната следа? Едва ли можеше да се говори за случайности, след като бях видял странната следа под прозореца и бяха разпилени хартии, затиснати с тежест.

И почти бях забравил за старата дама на Джо Ан, щастлива от това, че всичките ѝ покойни приятели бяха дошли да я навестят. Има случаи, когато старческото оглупяване също може да се приеме като акт на милосърдие. Стегнах се и отидох при колата. През целия път към града не престанах да мисля за вълшебната доброта от звездите, която ни бе докоснала. Или може би върху собствената ни земя успоредно с човешката раса се бе появила и развила друга, с различни възгледи и начин на живот. Раса, която навреме се е опитвала да се съюзи с хората, но винаги е била отблъсквана и принуждавана да се крие, заради невежеството и суеверията, или поради самонадеяни преценки за това кое е възможно и кое не. Раса, която може би правеше поредния си опит за контакт с нас.

Дж. Х. ме очакваше. Приличаше на котарак в клетка за птици с полепнали по мустаците малки перца. При него имаше някакъв висш армейски чин с цялата небесна дъга от лентички с ордени на мундира и орли по пагоните, които бяха така старателно излъскани, че почти сияеха.

– Марк, това е полковник Дънкан – каза Дж. Х. – Той иска да поговори с теб.

Здрависахме се и полковникът се оказа по-приятеллив, отколкото бях предположил. Дж. Х. излезе от кабинета си, затвори вратата и ни остави сами. Двамата с полковника седнахме и започнахме да се оглеждаме един друг. Не знам как се чувстваше той, но за мен ситуацията бе неловка. Чудех се в какво ли съм се провинил и какво ли наказание ме очаква.

– Латроп, имате ли нещо против да ми кажете какво точно се случи? – започна полковникът. – Откъде научихте за съществуването на добрите духове?

– Нищо не научих, полковник, това беше просто една шега.

Разказах му как Лепката ни бе укорил в липса на инициативност и

как му скроих историята с духовете, за да го поставя на мястото му. И как Лепката пострада заедно с мен заради тази работа.

Това не удовлетвори полковника.

– Сигурно бихте могли да ми кажете нещо повече – рече.

Разбрах, че няма да ме остави, докато не си разкажа всичко. Макар и да не ме бе заплашил с нищо, вече виждах как иззад лявото му рамо започват да надничат разни неприятни неща: Пентагонът, кабинетът на началник-щабове, ръководителите на проекта „Летяща чиния“ или нещо от този род, ФБР и какво ли още не.

Реших да бъда искрен до край. Разказах му всичко надлъж и нашир. Признах, че всичко това може би звучи малко глупаво.

Полковникът, обаче, съвсем не го намери за глупаво.

– И Вие лично какво мислите за тази работа? – попита той.

– Не знам. Може би идват от космоса. А може би...

Той кимна утвърдително.

– От доста време ни е известно, че кацат на Земята, но за пръв път умишлено привличат вниманието върху себе си.

– И какво искат, според вас, полковник? Какво целят?

– Бих искал да знам.

След това продължи със спокоен глас.

– Разбира се, ако решите да напишете нещо за разговора ни, аз просто ще го отрека, и вие ще изпаднете най-малкото в неловко положение.

Може би щеше да сподели още нещо, но телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката и разбрах, че търсят полковника.

– Да – каза той, и сетне замълча. Видях, че леко побледнява. Накрая затвори слушалката.

Не изглеждаше добре.

– Какво се е случило, полковник?

– Обадиха ми се от летището. Преди малко се случило нещо. Онези се появили изневиделица и нахълтали в самолета. Почистили го основно и го лъснали отвътре и отвън като коледна играчка. Моите хора не успели да реагират, просто стояли и наблюдавали.

– Та в това няма нищо лошо, полковник. Решили са да проявят добрите си чувства към вас.

– Това е само половината от историята. Когато приключили с чистенето, изрисували едно духче на носа на самолета.

Това бе всичко, което стана известно за добрите духове. Почистването на самолета на полковника всъщност бе единствената им публична

проява. Тя се оказа достатъчна за постигането на целта им, ако публичността беше тяхната цел. Един от редакционните фотографи, смотаняк на име Чарлз, иначе неоткриваем, когато трябва да се яви на мястото на някое произшествие, онази сутрин бил на летището. Не трябвало да бъде там, било му възложено да снима някакъв пожар, който за щастие се оказал малък и бил потушен бързо. И той самият не успя да обясни кое го е накарало да отиде на летището. Така или иначе, се бе озовал там и бе успял да фотографира добрите духове, лъскащи самолета. При това бе направил не една, а цели две дузини снимки – бе изразходвал цялата си лента за тях. Отгоре на всичко ги бе заснел с телеобектив, този ден го сложил по погрешка в чантата си, иначе не го носел. След този случай той вече никога не излизаше без телеобектив, но, доколкото ми е известно, след това не е имал случай да го ползува.

Фотографиите бяха страшни. Най-добрите отидоха на първа страница, а останалите на следващите две. „Асошиейтед Прес“ купи правата им, разпространи ги и редица други вестници също ги поместиха преди Пентагонът да се усети и да сложи край на цялата история. Независимо от Пентагона, снимките бяха публикувани и вредата – или по-скоро ползата – от тях вече бе станала необратима.

Предполагам, че ако полковникът бе научил нещо за тези снимки, по всяка вероятност щеше забрани да ги публикуваме или дори да ги конфискува. За съществуването на снимките научихме едва след като полковникът бе напуснал града и навярно вече се бе завърнал във Вашингтон. Чарли някъде се забавил – вероятно в някоя бирария – и се появи в редакцията късно следобед.

Когато разбра за това, Дж. Х. започна да се разхожда из стаята, да си скубе косите и да заплашва Чарли с уволнение. Някои от нас го успокоиха и той се прибра в кабинета си. Успяхме да поместим снимките в най-късното си вечерно издание и да ги подготвим за сутрешното. Дни след това разпространителите се оплакваха от преумора.

На следващия ден, след като всеобщата възбуда започна да затихва, отидохме с Лепката на тъгъла да изпием по питие. Дотогава той не ми бе особено симпатичен, но самият факт, че ни бяха уволнили заедно, създаде своеобразна дружеска връзка между нас. Освен това, той не бе чак толкова лош човек.

Барманът Джо продължаваше да гледа страдалчески.

– Духовете са виновни – каза, и ги описа по такъв, какъвто нито един от нас не би използвал за добър дух. Решили са да ощастливят всички и сега на никого не му се пие.

– Не си прав, Джо. Мен не са ме ошастливили с нищо – възрази Лепката.

– Защо? Нали те върнаха на работа?

– Марк – рече той тържествено, като си наля още едно питие, – вече не съм сигурен дали съм щастлив от това или не.

Навярно щяхме да продължим с пиенето и с размислите за живота, ако междуременно не се бе появил Лайтнинг, най-пъргавото момче от редакцията.

– Господин Латроп, търсят ви по телефона.

– Ами хубаво.

– Обаждат се от Ню Йорк – каза момчето.

За пръв път в живота си напусках кръчма така бързо, че забравих да си допия пиетието.

Обаждаха ми се от един от вестниците, в които бях изпратил молба за работа. Човекът от Ню Йорк ми каза, че се освобождава място в лондонското им бюро и че би желал да си поговори с мен. Длъжността вероятно не била по-висока от тази, която съм заемал сега, но съм щял да получа възможност да се занимавам с работата, която ми е по сърце – допълни той.

Затворих телефона и се облегнах назад в креслото. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Точно в този момент бях сигурен, че добри духове има и те работят за мен.

Попита кога ще се видим. Казах му, че още на следващия ден.

В самолета за Ню Йорк имах много свободно време за мислене. Размишлявах не само за новата си работа в Лондон, но и за добрите духове.

Те бяха посещавали Земята и по-рано, това поне вече бе ясно, но тя не е била готова за тях. Бе ги покрила с мъгла от предания и суевория и бе демонстрирала неспособността си да използва това, което ѝ бяха предложили. Сега правеха втори опит. Този път не трябваше да ги подвеждаме, защото трети опит може би нямаше да има.

По всяка вероятност една от причините за първия им неуспех, макар и навярно не единствената, е било отсъствието на средства за масова информация. Съобщенията за духове и техните дела са били предавани устно и поради това многократно изкривявани. Фантазиите на старите времена се преплели с историите за добрите духове, те се превърнали в малкия вълшебен народ, забавен и понякога услужлив, който постепенно влязъл в категорията на ламите, драконите и други подобни.

Днес нещата не стоят така. В наше време съществуваше реален

шанс информацията за появяването им да бъде предадена обективно. А докато не се кажеше всичко докрай, хората щяха да продължават да тънат в догадки. Важно бе, че успяхме да съобщим за идването им. Хората трябва да знаят, че са се върнали, да повярват в тях и да им имат доверие.

Защо бяха решили да демонстрират присъствието си и способностите си в един среден по големина град в американския Среден запад? Много разсъждавах върху причините за техния избор, но и до ден днешен не съм намерил отговор на този въпрос.

Когато се върнах Ню Йорк с договора за новата работа в джоба, Джо Ан ме очакваше на летището. Търсех я с поглед и забелязах, че тя бе преминала през портала и се бе отправила към самолета. Затичах се към нея и я прегърнах. Тъкмо се бях навел да я целуна, когато някакъв глупак защрака с фотоапарата. Понечих да се нахвърля върху него, но Джо Ан ме спря.

Свечеряваше се и някои от звездите, независимо от силното осветление на летището вече се забелязваха. Някъде наблизко излиташе самолет, друг се подготвяше в далечината. Сградите, светлините, хората и големите машини изведнъж ми заприличаха на картина, показваща силата, скоростта, самоувереността и компетентността на нашия свят.

Навярно Джо Ан бе усетила за какво си мисля, защото внезапно прекъсна мълчанието си.

– Наистина е красиво, Марк. Чудя се дали те няма да променят всичко това.

Знаех кого има пред вид.

– Струва ми се, че вече ми е ясно с какво се занимават. Ние пишем градска хроника, а те галактическа. Не са дошли тук да харчат пари за бедните и нуждаещите се, благотворителността им е от друго естество. Вместо да дават пари, дават ни любов, обич, доброта, братство. Предполагам, че това е чудесно. Не бих се учудил, ако от всички народи във вселената хората най-много се нуждаем от тях. Не дойдоха, за да решат всичките ни проблеми, а да ни помогнат с някои от малките, които ни пречат да насочим вниманието си към истински големите задачи или най-малкото да ги разберем правилно.

Всичко това стана преди много години, но за мен то сякаш беше вчера.

Вчера се случи нещо, което ме накара да си припомня тези минали събития.

Бях на „Даунинг Стрийт“, не далеч от №10, когато видях един

дребосък, когото в началото сметнах за джудже. Забелязах, че ме наблюдава. Когато се извърнах към него, той направи знак с ръка – образува кръг с палеца и показалеца си. Добрият стар американски жест, че всичко е наред.

Сетне изчезна. Навярно се скри в някоя странична уличка. Всъщност, не можах да разбера къде точно отиде.

Иначе бе прав. Наистина всичко е наред.

Светът е ведър и студената война е към своя край. Може би започваме да навлизаме в епохата на първия истински мир, познат на човечеството.

Джо Ан приготвя куфарите и плаче, защото с Лондон я свързват много неща. Децата сияят от мисълта за предстоящото приключение. Утре сутринта излитаме за Пекин. Ще бъда първият американски кореспондент, акредитиран в този град от тридесет години насам.

Чудя се дали някой ден някъде в този древен град може би на оживена мръсна улица, на императорския път, или в близост до страховитата велика стена, изградена преди толкова много години – няма да видя още едно мъничко човече.

КРАЙ

© 1956 Клифърд Саймък
© 1999 Венелин Мечков, превод от английски

Clifford Simak
Galactic Chest, 1956

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:

„Мириам Паблицинг“ ООД, 1999
Худ оформление на корицата: „Абагар Дизайн“, 1999

Clifford D. Simak. So Bright the Vision
The Golden Bugs, 1960 by Mercury Press Inc.
Leg Furst, 1958 for Infinity Science Fiction
So Bright The Vision, 1956 for Fantastic Universe
Galacic Chest, 1956 for Original Science Fiction

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5251>]